

"אין הגלויות מתכנסות אלא בזכות המשניות"

מסכת סוזה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נבחן בעל פה

משנה										בבת א'	פרק
א	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	א
		ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	ב
טו	יד	יג	יב	יא	י	ט	ח	ז	ו	ה	ג
				י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ד
					ט	ח	ז	ו	ה	ד	ה

פרק א

א סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ושאונה גבוהה עשרה טפחים, ושאין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה, פסולה. סכה ישנה, בית שמאי פוסליו, ובית הלל מכשיריו. ואיזו היא סכה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה, כשרה:

ב העושה סכתו תחת האילן, כאלו עשאה בתוך הבית. סכה על גבי סכה, העליונה כשרה, והמתונה פסולה. רבי יהודה אומר, אם אין דיורין בעליונה, המתונה כשרה:

ג פרס עליה סדין מפני החמה, או תחתיה מפני הנשר, או שפרס על גבי הקינור, פסולה. אבל פורס הוא על גבי נקליטי המטה:

ד הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקסום וסכך על גבה, פסולה. ואם היה סכך הרבה מהן, או שקצצו, כשרה. וההפך, כל שהוא מקבל טמאה ואין גדולו מן הארץ, אין מסככין בו. וכל דבר שאינו מקבל טמאה וגדולו מן הארץ, מסככין בו:

ה חבילי קש וחבילי עצים וחבילי נרדיו, אין מסככין בהן. וכלן שהתירו, כשרות. וכלן כשרות לדפנות:

ו מסככין בנשרים, דברי רבי יהודה. ורבי מאיר מאיר אומר. נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים, כשרה, ובלבד שלא יישן תחתיו:

ז תקרה שאין עליה מעזיבה, רבי יהודה אומר, בית שמאי אומרים, מפקפק ונוטל אחת מבינתים, ובית הלל אומרים, מפקפק או נוטל אחת מבינתים. רבי מאיר אומר, נוטל אחת מבינתים, ואינו מפקפק:

ח המקרה סכתו בשפודין או בארוכות המטה, אם יש רוח ביניהן כמותן, כשרה. החוטט בגדיש לעשות בו סכה, אינה סכה:

ט המשלשל דפנות מלמעלה למטה, אם גבוהה מן הארץ שלשה טפחים, פסולה. מלמטה למעלה, אם גבוהה מן הארץ עשרה טפחים, כשרה. רבי יוסי אומר, כשם שמלמטה למעלה עשרה טפחים, כך מלמעלה למטה עשרה טפחים. הרחיק את הסכך מן הדפנות שלשה טפחים, פסולה:

י בית שנפחת וסכך על גביו, אם יש מן הכתל לסכך ארבע אמות, פסולה. וכן חצר שהיא מקפת אכסדרה. סכה גדולה, שהקיפה בדבר שאין מסככים בו, אם יש תחתיו ארבע אמות, פסולה:

יא העושה סכתו כמין צריף, או שסמכה לכתל, רבי אליעזר פוסל, מפני שאין לה גג, ונחמדים מכשיריו. מחצלת קנים גדולה, עשאה לשכיבה, מקבלת טמאה ואין מסככין בה. לסכך, מסככין בה ואינה מקבלת טמאה. רבי אליעזר אומר, אחת קטנה ואחת גדולה, עשאה לשכיבה, מקבלת טמאה ואין מסככין בה. לסכך, מסככין בה ואינה מקבלת טמאה:

פרק ב

ה מעשה והביאו לו לרבן יוחנן בן זכאי לטעום את התבשיל, ולרבן גמליאל שתי כותבות ודלי של מים, ואמרו, העלום לספה. וכשנחנו לו לרבי צדוק אכל פחות מכביצה, נטלו במפה ואכלו חוץ לספה ולא ברך אחריי:

ו רבי אליעזר אומר, ארבע עשרה סעודות חייב אדם לאכול בספה, אחת ביום ואחת בלילה. ונחמם אומרים, אין לדבר קצבה, חוץ מלילי יום טוב ראשון של חג בלבד. ועוד אומר רבי אליעזר, מי שלא אכל לילי יום טוב הראשון, ושלם בלילי יום טוב האחרון. ונחמם אומרים, אין לדבר תשלומין, על זה נאמר (קהלת א) מענות לא יוכל לתקן, וחסרון לא יוכל להקנות:

ז מי שהיה ראשו ורבו בספה, ושלחנו בתוך הבית, בית שמאי פוסליו, ובית הלל מכשיריו. אמרו להן בית הלל לבית שמאי, לא כך היה מעשה, שהלכו זקני בית שמאי וזקני בית הלל לבקר את רבי יוחנן בן החורני, ומצאוהו שהיה יושב ראשו ורבו בספה, ושלחנו בתוך הבית, ולא אמרו לו דבר. אמרו להן בית שמאי, משם ראיה, אף הם אמרו לו, אם פו היית נוהג, לא קימת מצות ספה מימיה:

ח נשים ונעבדים וקטנים, פטורים מן הספה. קטן שאינו צריך לאמו, חייב בספה. מעשה וילדה כלתו של שמאי הזקן ופחת את המעזיבה וספק על גבי המטה בשביל הקטן:

א הישן תחת המטה בספה, לא יצה ידי חובתו. אמר רבי יהודה, נוהגין היינו, שהיינו יושנים תחת המטה בפני הזקנים, ולא אמרו לנו דבר. אמר רבי שמעון, מעשה בטבי עבדו של רבן גמליאל שהיה ישן תחת המטה, ואמר להן רבן גמליאל לזקנים, ראייתם טבי עבדי, שהוא תלמיד חכם ויועץ שבעדים פטורים מן הספה, לפיכך ישן הוא תחת המטה. וילפי דרפנו למדנו, שהישן תחת המטה, לא יצה ידי חובתו:

ב הסומך סכתו בכרעי המטה, כשרה. רבי יהודה אומר, אם אינה יכולה לצמוד בפני עצמה, פסולה. ספה המדבללת, ושלצלתה מרבה מחמתה, כשרה. המעבה כמין בית, אף על פי שאין הכוכבים נראים מתוכה, כשרה:

ג העושה סכתו בראש העגלה או בראש הספינה, כשרה, ועולין לה ביום טוב. בראש האילן או על גבי גמל, כשרה, ואין עולין לה ביום טוב. שמים באילן ואחת בידי אדם, או שמים בידי אדם ואחת באילן, כשרה, ואין עולין לה ביום טוב. שלש בידי אדם ואחת באילן, כשרה, ועולין לה ביום טוב. זה הכלל, כל שנטל האילן ויכולה לצמוד בפני עצמה, כשרה, ועולין לה ביום טוב:

ד העושה סכתו בין האילנות, והאילנות דפנות לה, כשרה. שלוחי מצנה פטורין מן הספה. חולין ומשמשיהן פטורין מן הספה. אוכלין ושותין צראי חוץ לספה:

דמאי, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. של מעשר שני בירושלים, לא יטול. ואם נטל, כָּשֶׁר:

ו עלתה חזונית על רבו, נטלה פטמתו, נקלה, נסדק, נקב וחסר כל שהוא, פסול. עלתה חזונית על מעוטו, נטל עקצו, נקב ולא חסר כל שהוא, כָּשֶׁר. אֶתְרוֹג הכושי, פסול. וְהִרְזֹק כְּכַרְתִּי, רבי מאיר מכשיר, ורבי יהודה פוסל:

ז שעור אֶתְרוֹג הקטן, רבי מאיר אומר, כְּאֵגוֹז. רבי יהודה אומר, כְּפִיצָה. ובגדול, כְּדִי שִׁיאֲחֹז שְׁנַיִם בְּיָדוֹ אַחַת, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, אֶפְלוֹ אֶחָד בִּשְׁתֵּי יָדָיו:

ח אין אוגדין את הלולב אלא במינו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, אֶפְלוֹ במשיחה. אֵמַר רבי מאיר, מַעֲשֶׂה בְּאֲנָשִׁי יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁהָיוּ אוֹגְדִין אֶת לולביהֶן בְּגִימוֹנוֹת שֶׁל זָהָב. אָמְרוּ לוֹ, בְּמִינוֹ הָיוּ אוֹגְדִין אוֹתוֹ מִלְּמָטָה:

ט וְהִכּוֹן הָיוּ מְנַעֲנְעִין, בְּהוֹדוֹ לַה' תַּחֲלָה וְסוֹף, וּבֶאֱנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא, דברי בית הלל. ובית שמאי אומרים, אֵף בֶּאֱנָא ה' הַצִּלִּיחָה נָא. אֵמַר רבי עקיבא, צוּפָה הָיִיתִי בְּרֶכֶן גְּמִלְיָאֵל וּבְרַבִּי הוֹשָׁע, שֶׁכָּל הָעָם הָיוּ מְנַעֲנְעִים אֶת לולביהֶן, וְהֵן לֹא נִעְנְעוּ אֲלָא בֶּאֱנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא. מִי שֶׁבָּא בְּדֶרֶךְ וְלֹא הָיָה בְּיָדוֹ לולב לטוֹל, לִכְשִׁיכֶנֶס לְבֵיתוֹ יטוֹל עַל שִׁלְחָנוֹ. לֹא נִטַּל שְׁחֲרִית, יטוֹל בֵּין הָעֲרֵבִים, שֶׁכָּל הַיּוֹם כָּשֶׁר ללולב:

י כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים אָדָם עוֹשֶׂה סִכְתּוֹ קִבֵּעַ וּבֵיתוֹ עָרָאִי. יָרְדוּ גִשְׁמִים, מְאִימָתִי מִתֵּר לַפְּנוֹת, מִשְׁתַּסַּרְחַת הַמִּקְפָּה. מִשְׁלוּ מִשָּׁל, לָמָּה הִדְבַּר דּוֹמָה, לַעֲבֹד שָׂבָא לְמוֹזֵג כּוֹס לְרַבּוֹ, וְשִׁפְף לּוֹ קִיתוֹן עַל פָּנָיו:

פרק ג

א לולב הגזול והיבש, פסול. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנְּדַחַת, פסול. נִקְטָם רֹאשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו, פסול. נִפְרְדּוּ עָלָיו, כָּשֶׁר. רבי יהודה אומר, וְאֵגְדָנוּ מִלְּמַעַלָּה. צָנִי הָרַבְרָזֵל, כְּשֵׁרֹת. לולב שִׁישׁ בּוֹ שִׁלְשָׁה טַפְחִים כְּדִי לִנְעֲנַע בּוֹ, כָּשֶׁר:

ב הַדָּס הַגְּזוּל וְהַיָּבֵשׁ, פסול. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנְּדַחַת, פסול. נִקְטָם רֹאשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו אוֹ שֶׁהָיוּ עֲנָבָיו מִרְבּוֹת מֵעָלָיו, פסול. ואם מִעָטָן, כָּשֶׁר. ואין מִמַּעֲטִין בְּיוֹם טוֹב:

ג עֲרַבְהָ גְּזוּלָּה. ויבשה, פסולה. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנְּדַחַת, פסולה. נִקְטָם רֹאשָׁהּ, נִפְרָצוּ עָלֶיהָ, וְהִצְפִּצְפָּה, פסולה. כְּמוֹשָׁה, וְשִׁנְשָׁרוּ מִקְצַת עָלֶיהָ, וְשֶׁל בַּעַל, כָּשֶׁרָה:

ד רבי יִשְׁמַעֲאֵל אומר, שֶׁלֹּשָׁה הַדָּסִים וּשְׁתֵּי עֲרַבּוֹת לולב אֶחָד וְאֶתְרוֹג אֶחָד, אֶפְלוֹ שְׁנַיִם קְטוּמִים וְאֶחָד אֵינוֹ קְטוּם. רבי טרפון אומר, אֶפְלוֹ שְׁלֹשָׁתָן קְטוּמִים. רבי עקיבא אומר, כָּשֶׁם שֶׁלולב אֶחָד וְאֶתְרוֹג אֶחָד, כֹּךְ הַדָּס אֶחָד וְעֲרַבְהָ אַחַת:

ה אֶתְרוֹג הַגְּזוּל וְהַיָּבֵשׁ, פסול. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנְּדַחַת, פסול. שֶׁל עֲרָלָה, פסול. שֶׁל תְּרוּמָה טְמֵאָה, פסול. שֶׁל תְּרוּמָה טְהוֹרָה, לֹא יטוֹל. ואם נטל, כָּשֶׁר. שֶׁל

פרק ד

א לולב וערבה, ששה ושבעה. ההלל והשמחה, שמונה. סכה ונסוף המים, שבעה. וההלל, חמשה וששה:

ב לולב שבעה פיצד, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה, ושאר כל הימים ששה:

ג ערבה שבעה פיצד, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה:

ד מצות לולב פיצד, (יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת), מוליכין את לולביהן להר הבית, והסגנון מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטבא, והסגנון מניחין את שולחן בלשכה. ומלמדים אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה. למחר משכימין ובאין, והסגנון זורקין אותם לפניהם. והן מסתפין ומפין איש את חברו. וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו:

ה מצות ערבה פיצד, מקום הנה למטה מירושלים, ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה ה' הַצְּלִיחָה נָּא. רבי יהודה אומר, אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָּא. ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתו, מה הן אומרים, יְפִי לָךְ מִזְבֵּחַ, יְפִי לָךְ מִזְבֵּחַ.

י מי, שהיה עבד או אשה או קטן מקרין אותו, עונה אחריהן מה שהן אומרים, ויהי לו מארה. אם הנה גדול מקרא אותו, עונה אחריו הלוינה:

יא מקום שנהגו לכפול, וכפול. לפשוט, ופשוט. לברך (אחרי), וברך (אחרי). הכל כמנהג המדינה. הלוקח לולב מחברו בשביעית, גותן לו אתרוג במתנה, לפי שאין רשאי ללקחו בשביעית:

יב בראשונה הנה לולב נטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש, התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב נטל במדינה שבעה, וזכר למקדש. ושהיה יום הגף כולו אסור:

יג יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, כל העם מוליכין את לולביהן לבית הכנסת. למחרת משכימין ובאין, כל אחד ואחד מכיר את שלו, ונוטלו. מפני שאמרו חכמים, אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חברו. ושאר ימות החג, אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של חברו:

יד רבי יוסי אומר, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, וישכח והוציא את הלולב לרשות הרבים, פטור, מפני שהוציאו ברשות:

טו מקבלת אשה מיד בנה ומיד בעלה ומחזירתו למים בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת מחזירין, ביום טוב מוסיפין, ובמועד מחליפין. קטן הידע לנענע, חייב בלולב:

אחת נספך אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באֶתְרוּגִיָּהּ:

י כִּמְעַשְׂהוּ בַחַל כֶּה מַעֲשֵׂהוּ בַשָּׁבֶת, אֵלָּא שֶׁהָיָה מְמַלֵּא מַעֲרַב שָׁבֶת חֲבִית שֶׁל זֶהָב שְׂאִינָה מְקַדָּשֶׁת מִן הַשִּׁילּוּחַ, וּמִיָּתָהּ בַּלְשָׁכָה. נִשְׁפָּכָה אוֹ נִתְגַּלְתָּה, הָיָה מְמַלֵּא מִן הַכִּיּוֹר, שֶׁהָיוּ נִהְיִים הַמַּגְלִין, פְּסוּלִים לְגַבֵּי הַמִּזְבֵּחַ:

פרק ה

א הַחֲלִיל חֲמִשָּׁה וְשִׁשָּׁה. זֶהוּ הַחֲלִיל שֶׁל בֵּית הַשְּׁאוּאָבָה, שְׂאִינּוֹ דוֹקָה לֹא אֶת הַשָּׁבֶת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב. אָמְרוּ, כָּל מִי שֶׁלֹּא רָאָה שְׁמַחַת בֵּית הַשְּׁאוּאָבָה, לֹא רָאָה שְׁמַחַת מִיָּמָיו:

ב בְּמוֹצָאֵי יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חַג, יָרְדוּ לַעֲזוֹת נָשִׁים, וּמִתְקַנְיָן שֶׁם תִּקּוֹן גָּדוֹל. וּמִנּוּרוֹת שֶׁל זֶהָב הָיוּ שֵׁם, וְאֶרְבָּעָה סְפָלִים שֶׁל זֶהָב בְּרֹאשֵׁיהֶן וְאֶרְבָּעָה סְלֻמוֹת לְכָל אֶחָד וָאֶחָד, וְאֶרְבָּעָה יָלָדִים מִפְּרִי כְהֻנָּה וּבִידֵיהֶם כַּדִּים שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁל מֶאֱהָ וְעֹשְׂרִים לָג, שֶׁהָיוּ מְטִילִין לְכָל סֶפֶל נִסְפָּל:

ג מִבִּלְאֵי מִכְנָסֵי כְהֻנִּים וּמִהִמְנִיגָהוּ מִקֵּד הָיוּ מִפְּקִיעִין, וּבָהֶן הָיוּ מְדַלִּיקִין, וְלֹא הָיְתָה חֲצָר בִּירוּשָׁלַיִם שְׂאִינָה מְאִירָה מֵאוֹר בֵּית הַשְּׁאוּאָבָה:

ד חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה הָיוּ מְרַקְדִּים לַפְּנֵיהֶם בְּאַבּוּקוֹת שֶׁל אוֹר שֶׁבִידֵיהֶן, וְאוֹמְרִים לַפְּנֵיהֶן דְּבָרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. וְהָלֹזִים בְּכִנּוּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבִמְצַלְתִּים וּבַחֲצוֹצְרוֹת וּבִכְלֵי שִׁיר בְּלֹא מִסְפָּר, עַל חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מַעֲלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מִעֲזוֹת

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לִיהָ וְלָהּ, מִזְבֵּחַ. לִיהָ וְלָהּ, מִזְבֵּחַ:

ו כִּמְעַשְׂהוּ בַחַל כֶּה מַעֲשֵׂהוּ בַשָּׁבֶת, אֵלָּא שֶׁהָיוּ מְלַקְטִין אוֹתָן מַעֲרַב שָׁבֶת וּמִיָּתָהּ אוֹתָן בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זֶהָב, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִכְמוּשׁוּ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר, תְּרִיזוֹת שֶׁל דָּקָל הָיוּ מְבִיאִין וְחוֹבְטִין אוֹתָן בְּשִׁרְקָע כְּצִדֵּי הַמִּזְבֵּחַ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט תְּרִיזוֹת:

ז מִיָּד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לִילְבֵּיהֶן וְאוֹכְלִין אֶתְרוּגִיָּהּ:

ח הַהֲלֵל וְהַשְׁמָחָה שְׁמוֹנָה כִּיצַד, מְלַמֵּד שְׁחֵיב אָדָם בַּהֲלֵל וּבַשְׁמָחָה וּבִכְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֶחָד שֶׁל חַג, כְּשֶׁאֵר כָּל יָמוֹת הַחַג. סָפָה שְׁבָעָה כִּיצַד, גָּמַר מִלְּאֹכֶל, לֹא יִתִּיר סִפְתּוֹ, אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכִּלִּים מִן הַמִּנְחָה וְלַמַּעֲלָה, מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֶחָד שֶׁל חַג:

ט נִסּוּד הַמִּים כִּיצַד, צְלוּחִית שֶׁל זֶהָב מְחֻזָּקֶת שְׁלֹשֶׁת לָגִים הָיָה מְמַלֵּא מִן הַשִּׁילּוּחַ. הָגִיעוּ לְשַׁעַר הַמִּים, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. עָלָה בְּכָבֶשׂ וּפְנָה לְשִׁמְאָלוֹ, שְׁנֵי סְפָלִים שֶׁל כֶּסֶף הָיוּ שֵׁם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שֶׁל סִיד הָיוּ, אֵלָּא שֶׁהָיוּ מְשַׁחֲרִין פְּגִיָּהֶם מִפְּנֵי הָיִין. וּמִגִּבּוֹן כָּמִין שְׁנֵי חֲטָמִין דִּקּוֹן, אֶחָד מַעֲבָה וְאֶחָד דִּק, כְּדֵי שֶׁהָיוּ שְׁנִיָּהֶם פְּלִין בְּבֵת אֶחָת. מַעֲרָבִי שֶׁל מִים, מִזְרָחִי שֶׁל יָיִן. עָרָה שֶׁל מִים לְתוֹךְ שֶׁל יָיִן, וְשֶׁל יָיִן לְתוֹךְ שֶׁל מִים, יֵצֵא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּלֹא הָיָה מִנְסָךְ כָּל שְׁמוֹנָה. וְלִמְנִסָּךְ אוֹמְרִים לוֹ, הִגְבַּה יְדָה, שִׁפְעִים

ו יום טוב הראשון של חג היו שם שלשה עשר פרים ואילים שנים ושעיר אחד. נשתירו שם ארבעה עשר כבשים לשמונה משמרות. ביום הראשון, ששה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בשני, חמשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בשלישי, ארבעה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. ברביעי, שלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בחמישי, שנים מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בששי, אחד מקריב שנים, והשאר אחד אחד. בשביעי, כלן שוין. בשמיני, חזרו לפס פגרים. אחריו, מי שהקריב פרים היום, לא יקריב למחר, אלא חזרין חלילה:

ז בשלשה פרים בשנה היו כל המשמרות שוות באמורי הרגלים, ובחלוק לקם הפנים. בעצרת אומרים לו, הילך מצה הילך חמץ. משמר שזמנו קבוע, הוא מקריב תמידו, נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור, ומקריב את הכל. יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין מלאחריה, היו כל המשמרות שוות בחלוק לקם הפנים:

ח חל להיות יום אחד להפסיק בימים, משמר שזמנו קבוע, היה נוטל עשר חלות, והמתעבב

נוטל שמים. ובשאר ימות השנה, הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש. רבי יהודה אומר, הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום. בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וסלונה סתומה:

ישראל לעזרת נשים, כנגד חמשה עשר שיר המעלות שבתהלים, שעליהן לזייס עומדין בכלי שיר ואומרים שירה. ועמדו שני כהנים בשער העליון שיורד מעזרת ישראל לעזרת נשים, ושתי חצוצרות בידיהן. קרא הגבר, תקעו והריעו ותקעו. הגיעו למעלה עשירית, תקעו והריעו ותקעו. הגיעו לעזרה, תקעו והריעו ותקעו. היו תוקעין והולכין, עד שמגיעין לשער היוצא מרח. הגיעו לשער היוצא ממזרח, הפכו פניהן למערב, ואמרו, אבותינו שהיו במקום הזה אחריהם אל היכל ה' ופניהם קדמה, והמה משתחוים קדמה לשמש, ואנו ליה ענינו. רבי יהודה אומר, היו שונין ואומרים, אנו ליה, וליה ענינו:

ה אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקדש, ואין מוסיפין על ארבעים ושמנה. בכל יום היו שם עשרים ואחת תקיעות (במקדש), שלש לפתיחת שערים, ותשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים. ובמוספין היו מוסיפין עוד תשע. ובערב שבת היו מוסיפין עוד שש, שלש להבטיל העם ממלאכה, ושלש להבדיל בין קדש לחל. ערב שבת שבתות החג היו שם ארבעים ושמנה, שלש לפתיחת שערים, שלש לשער העליון, ושלש לשער המתותן, ושלש למלוי המים, ושלש על גבי מזבח, ותשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים, ותשע למוספין, ושלש להבטיל את העם מן המלאכה, ושלש להבדיל בין קדש לחל: